

landse militairen welke die stelling wisten te bereiken. Sommigen konden zich dagenlang schuilhouden, de meesten werden nog op de rode mei krijgsgevangen gemaakt. Hier en daar was van de commandant van de Peeldivisie (onder wie, na het vertrek van de commandant van het IIIde legerkorps, ook de Maaslinie ressorteerde) bericht gekomen 'dat de Fransen in aantocht waren'¹ – maar de Fransen waren niet te zien; zoveel te meer Duitsers. Waren die eenmaal over de rivier, dan was er, gegeven hun numerieke en materiële superioriteit, geen houden meer aan. 'Doorvechten tot de laatste man' leek zinloos. De meeste ondercommandanten gaven zich spoedig over. Bij Beegden kreeg een compagniescommandant

'een waarlijk lumineus idee. Hij doet een voorstel. Wat zullen we doen: ons overgeven of doorvechten? Doorvechten tegen wie? Moeten we soms guerrilla-strijders worden? Daarover zullen we stemmen: vóór of tegen overgave. Het resultaat is, dat het merendeel voor overgave stemt . . . Ordonnansen worden uitgestuurd om het bericht van overgave te verspreiden. Allen moeten direct de wapenen neerleggen en verzamelen in het dorpje Beegden.

Dit was dus het einde van zeven uur verbitterde tegenstand. Zeven uur? Het lijken mij eeuwen toe.

Het bericht van de overgave brengt overal verbittering teweeg. Hoewel de meesten doordrongen zijn van het hopeloze van de toestand waarin we verkeren en doorvechten pure zelfmoord is, geeft deze blote mededeling een bittere smaak in de mond . . . Uit machteloze woede worden de geweren stuk voor stuk kapot geslagen en de Maas in gegooid. Alle munitie verdwijnt eveneens in onze grootste verdediging, de Maas. Sommige soldaten lopen de tranen over de wangen nu alles voorbij is . . .

De café's zijn in een minimum vol. We zullen wel naar Duitsland moeten en dan zul je geen bier proeven. Maak dus van de gelegenheid gebruik, zo lang je kunt. En daar gáán de pullen bier. Met het bierschuim op de lippen komen de verhalen los – voelen we ons weer wat op ons gemak . . . Uit de soldatencantine wordt alle tabak, sigaren en sigaretten alsmede chocolade die er nog over is, onder ons verdeeld en alle flesjes bier worden netjes 'soldaat' gemaakt. Proost.²

Er waren aan de Maas, aldus Nierstrasz, 'op vele plaatsen bewonderenswaardige staaltjes van moed en volharding betoond'³; aan het opperbevel van het Duitse zesde leger werd des avonds door de staf van een der Duitse legerkorpsen een bericht gestuurd waarin sprake was van *'der teilweise starke und tapfere Widerstand'* aan het Julianakanaal en aan de Maas⁴ – het nam alles

¹ Nierstrasz: *Noord-Limburg en Noord-Brabant*, p. 116. ² H. H. A. Sengers: 'Herinneringen', p. 34-35, 38. ³ Nierstrasz: *Noord-Limburg en Noord-Brabant*, p. 188.

⁴ *Abendmeldung*, 10 mei 1940, van het XIde Armeekorps aan *Armee-Oberkommando 6* (CDI, 2.0744-45).